

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce **S. K.**, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2016, č. j. 17 A 4/2016-43,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2016, č. j. 17 A 4/2016 – 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Generálního ředitelství cel (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 11. 2015, č. j. 58171-3/2015-900000-302 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 30. 9. 2015, č. j. 11013-16/2015-600000-12. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) a d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů; za tento přestupek byla žalobci uložena podle § 42a odst. 7 písm. d) citovaného zákona pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou usiloval o zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 21. 11. 2016, č. j. 17 A 4/2016-43, Krajský soud v Plzni této žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Jak vyplynulo z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud vyšel z právního názoru obsaženého v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 7. 2016, č. j. 60 A 4/2016-109, v němž se uvádí, že lhůta k podání odvolání je zachována i tehdy, je-li odvolání podáno prostřednictvím držitele poštovní licence za pomoci elektronické služby „*Postservis - Dopis Online*“. Rozhodujícím okamžikem podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je den podání žádosti o tuto poštovní službu, který byl držitelem poštovní licence datově potvrzen jako den podání doporučené zásilky na poštovní stvrzence. Akceptace elektronické objednávky služeb ze strany držitele poštovní licence totiž bez dalšího implikuje podání zásilky do poštovní sítě k přepravě, a tedy uzavření poštovní smlouvy. V posuzované věci je nicméně datum podání uvedené na obálce zcela nečitelné, v internetové aplikaci *Sledování zásilek* se uvádí jako datum podání žádosti den 20. 10. 2015, zatímco potvrzení o podání zásilky (podací lístek) je datováno dnem 19. 10. 2015. Z výše uvedených důvodů existují pochybnosti o skutečném datu podání odvolání a v takových případech je nutno lhůty vykládat ve prospěch účastníka řízení (zde nadto osoby obviněné ze spáchání přestupku). Závěr, že lhůta pro podání odvolání byla zachována, je podle krajského soudu podpořen i tím, že držitel poštovní licence sám uznal rozpor v datech na obálce a na podacím lístku.

[3] Proti tomuto rozsudku nyní brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti především uvádí, že situaci, kdy bylo odvolání podáno prostřednictvím služby „*Postservis – Dopis Online*“, řešil poprvé. Vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného z obálky a z příslušné internetové aplikace. V pozdějších případech vyžadoval ještě vyjádření České pošty, s. p. (dále též jen „Česká pošta“), přesto však je přesvědčen, že skutkový stav v nyní souzené věci zjistil řádně. Ostatně, i správní soudy při posuzování včasnosti podání žaloby či kasační stížnosti vycházejí z razítka na obálce, případně z údajů výše zmíněné internetové aplikace. Stěžovatel je rovněž přesvědčen, že krajský soud neměl aplikovat závěry plynoucí ze zmiňovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, a zásadu „*v pochybnostech ve prospěch účastníka řízení*“. V posuzované věci totiž nepanovaly pochybnosti o tom, kdy žalobce zadal zpracování zásilky, tj. že to bylo dne 19. 10. 2015; podstatné bylo, že k podání žádosti došlo toho dne až po šestnácté hodině. Přestože soukromoprávní ujednání nemá význam pro naplnění podmínek § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, muselo být žalobci zřejmé, že zadá-li zpracování zásilky poslední den lhůty po 16:00, nemusí být pokládáno za včas podané.

[5] V návaznosti na to stěžovatel prezentuje názor, že všechny podmínky uvedené v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu musí být splněny kumulativně. Benefit poskytnutý účastníku řízení zákonodárcem pro učinění úkonu jiným způsobem než u správního orgánu je zachován jen tehdy, pokud účastník poslední den lhůty předá poštovní zásilku (navenek) adresovanou správnímu orgánu, která (uvnitř) obsahuje podání tak, aby v okamžiku odevzdání poštovní zásilky s podáním mohla přímo fyzicky začít její poštovní přeprava ke správnímu orgánu. Žádná taková zásilka však držiteli poštovní licence ze strany žalobce předána nebyla, neboť ani zásilka, ani podání (posléze doručené stěžovateli) v tento den ještě neexistovaly. Žalobcem zaslaný datový soubor, tj. soukromoprávní objednávka budoucího vytvoření listinné zásilky, je z pohledu § 40 odst. 1 písm. d)

správního řádu zcela irelevantní, protože toto ustanovení vyžaduje pro zachování lhůty fyzické předání listinné poštovní zásilky držiteli poštovní licence, nikoli jen elektronické objednání budoucího vytvoření listinné zásilky z datového souboru a na něj navazující budoucí fyzické podání k poštovní přepravě a doručení adresátovi. Stěžovatel tak shrnuje, že k zachování lhůty podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu jsou irelevantní všechna soukromoprávní ujednání provozovatele poštovních služeb se zákazníky, tj. jakékoli smluvní podmínky služby „*Postservis – Dopis Online*“, včetně generování tzv. „podacího lístku“ (dokladu o využití služby a o předání elektronického souboru „*request.xml*“ s kódem objednávky). Na podporu svého právního názoru zmiňuje stěžovatel rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 3 As 178/2014-31 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z http://www.nssoud.cz), v němž se uvádí, že služba „*odnos zásilek*“ představuje soukromoprávní ujednání mezi Českou poštou a klientem, který si nepřeje jednotlivé zásilky doručovat a vkládat do domovní schránky, ale požaduje, aby byly uloženy přímo na adrese zvolené pošty; dohoda účastníka správního řízení s provozovatelem poštovních služeb o jiném způsobu doručování nemůže nahradit doručování způsobem podle platného právního předpisu, který nelze upravovat podle (chybných a účelových) představ o významu soukromoprávních ujednání zainteresovaných subjektů. Platí-li přednost (veřejnoprávního) správního řádu pro doručení podání ve směru správní orgán – účastník řízení, platí shodně i pro odevzdání podání ve směru účastník řízení – správní orgán.

[6] Opačný výklad § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu stěžovatel odmítá také proto, že podmínky služby „*Postservis – Dopis Online*“ považuje za rozporné s principem právní jistoty. Uvedená služba totiž byla původně zamýšlena pro generování množstevních nepodepsaných komerčních sdělení, nikoli pro tvorbu individualizovaných podání. Podmínky této služby přinášejí, s ohledem na technické a kapacitní možnosti České pošty, velkou míru nejistoty, a to nejen s ohledem na řadu nezodpovězených otázek praktického fungování, ale i s ohledem na možnost nepředvídatelných změn. Vyloučeny nejsou ani průtahy ve správním řízení; zatímco nyní správní orgány očekávají s koncem stanovených lhůt na podání účastníků jen v řádu doby předpokládané poštovní přepravy, při výkladu zastávaném krajským soudem, by musely automaticky připočítávat několik dalších dnů vyhrazených na tvorbu podání podle elektronické objednávky. Netřeba pak zdůrazňovat, že by se služba „*Postservis – Dopis Online*“ stala platformou pro obstrukční praktiky, například pokud by elektronická objednávka obsahovala vady odstranitelné postupem podle § 37 odst. 2 správního řádu (tj. na výzvu správního orgánu). V této souvislosti poukazuje stěžovatel na celou paletu procesních pastí, které vytváří zástupce žalobce (ve správním řízení – pozn. NSS), Ing. Miloslav Jaroš, v jiných řízeních (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 59/2015, či ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 As 63/2016-37). Stěžovatel proto sice nevylučuje použití služby *Postservis* absolutně, trvá však na tom, aby účastník řízení svou elektronickou objednávku právě s ohledem na soukromoprávní obchodní podmínky učinil s dostatečným předstihem tak, aby eliminoval negativní dopady příslušných ujednání v neprospěch své osoby a aby skutečně alespoň v poslední den lhůty měl přímo k poštovní přepravě předánu (vytvořenu) tu listinnou zásilku s tím listinným podáním, která se bude správnímu orgánu doručovat.

[7] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel dodává, že ochrana nemá příslušet úkonům zneužívajícím právo. Není žádný racionální důvod pro podání nepodepsaného blanketního

odvolání komplikovaně, za využití služby „*Postservis – Dopis Online*“ v poslední den odvolací lhůty. I kdyby právní zástupce hypoteticky neměl možnost využít zřízenou datovou schránku a svůj elektronický podpis, který v jiných případech použil, očividně měl k dispozici přístup na Internet, byl-li schopen navštívit portál http://www.postservis.cz. Mohl tedy datový soubor i bez zaručeného elektronického podpisu zaslat ze své e-mailové adresy přímo na e-mailovou adresu celního úřadu, což ostatně v daném řízení činil. Rozdílem obou postupů je, že nepodepsaný e-mail by bez výzvy celního úřadu musel žalobce doplnit sám ve lhůtě 5 dnů (§ 37 odst. 4 správního řádu), zatímco nepodepsané blanketní odvolání musí být o předepsanou náležitost doplněno na výzvu (§ 37 odst. 2 správního řádu), zaslanou prostřednictvím datové schránky právního zástupce účastníka na příslušnou úložní dobu se stanovením lhůty. Zjevným smyslem takového kroku je prodloužení správního řízení a vytvoření procesní pasti, do níž se může správní orgán chytit. I proto nevidí stěžovatel důvod pro aplikaci zásady „*v pochybnostech ve prospěch účastníka*“, neboť zvolená forma podání odvolání neumožňuje učinit podání bezvadně. Na výše uvedeném nemůže ničeho změnit ani fakt, že Česká pošta přiznala chybu při vystavování potvrzení (podacího lístku); jak již bylo řečeno, smlouva uzavřená mezi žalobcem a Českou poštou je z hlediska zachování lhůty podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu bez významu a žalobce ani nemohl být uveden v omyl, že podání podal včas, protože z uzavřené smlouvy nevyplývá povinnost předat podání k poštovní přepravě v den podání žádosti. Tuto argumentaci uplatnil stěžovatel i při jednání před krajským soudem; ten se však s ní náležitě nevypořádal a napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel následně kasační stížnosti doplnil o rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 55 A 5/2016, ve kterém byl skutkově obdobný případ rozhodnut opačně, než v případě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 14. 7. 2016, č. j. 60 A 4/2016-109.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] V kasační stížnosti se stěžovatel především dovolává nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, respektive jiné vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost jeho rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal s argumentací, kterou vznesl při ústním jednání, a to s námitkou, že z hlediska zachování lhůty podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je irelevantní, že Česká pošta přiznala pochybení při vystavování potvrzení o datu, k němuž bylo podání učiněno (tj. podacího lístku), a konsekventně, že nebyl důvod pro aplikaci zásady „*v pochybnostech ve prospěch účastníka řízení, respektive obviněného ze spáchání přestupku*“.

Z povahy věci se Nejvyšší správní soud touto námitkou zabýval na prvním místě, neboť zpravidla teprve poté, dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, se může zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[13] K problematice nepřezkoumatelnosti existuje četná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64), nicméně zdejší soud tuto vadu v souzené věci neshledal. Stěžovatel se ve své argumentaci opírá o znění bodu 5. 2. obchodních podmínek České pošty, s. p., z nichž dle jeho názoru nevyplývá povinnost předat listinu k poštovní přepravě tentýž den, jako je podána žádost o využití služby *„Postservis – Dopis Online“*. Z odůvodnění napadeného rozsudku je nicméně zřejmé, že se krajský soud přiklonil k názoru, že akceptace elektronické objednávky služeb ze strany držitele poštovní licence bez dalšího zahrnuje i podání zásilky do poštovní sítě k přepravě, tudíž i uzavření poštovní smlouvy (viz strana čtvrtá odstavec třetí). Tím krajský soud sice nikoli výslovně, přesto však alespoň implicitně vyjádřil svůj názor na výklad obchodních podmínek České pošty a jejich vztahu ke správnímu řádu a k zákonu č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“).

[14] V této souvislosti je třeba poznamenat, že zdejší soud se v minulosti opakovaně vyslovil k tomu, jaké minimální kvality musí vykazovat odůvodnění soudního rozhodnutí. Například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“ Obdobně se z rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, publikovaného pod č. 2070/2010 Sb. NSS, podává, že *„[s]oud, který se vypořádává s (...) argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (...). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno.*“ Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není opodstatněná, neboť z odůvodnění jsou nosné důvody, na nichž výrok napadeného rozsudku stojí, jasně seznatelné a bez potíží srozumitelné.

[15] Předtím, než zdejší soud přistoupí k námitkám nesprávného právního posouzení věci krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], považuje za vhodné alespoň stručně shrnout v podstatných bodech skutkový stav věci. Z předloženého správního spisu vyplývá, že rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 30. 9. 2015, č. j. 11013-16/2015-600000-12, bylo do datové schránky žalobcem zvoleného zástupce doručeno dne 2. 10. 2015. Patnáctidenní odvolací lhůta, upravená v § 83 odst. 2 správního řádu, proto uplynula dne 19. 10. 2015; nejpozději tohoto dne tudíž mohl a měl žalobce své odvolání podat k poštovní přepravě. Podle údajů dostupných z aplikace *„Sledování zásilek“* na webové adrese http://www.postaonline.cz, byla zásilka č. X podána dne 20. 10. 2015

prostřednictvím služby „*Postservis - DopisOnline*“; datum poštovního razítka na obálce je však zcela nečitelné. Přílohou žaloby nicméně žalobce učinil podací lístek vztahující se k zásilce č. X, z nějž vyplývá dřívější datum podání zásilky, a to 19. 10. 2015. Všechny tyto skutkové okolnosti jsou mezi účastníky řízení nesporné a strany se neshodují pouze v jejich právním hodnocení.

[16] Otázkou zachování lhůty podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, konkrétně tím, zda právně relevantní účinky podání odvolání proti správnímu rozhodnutí nastávají již při vložení elektronického dokumentu do systému služby „*Postservis - DopisOnline*“, nebo zda nastanou až po zpracování elektronického dokumentu do podoby listovní zásilky a po jejím předání k přepravě, se zabýval rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 – 49.

[17] V tomto usnesení rozšířený senát rozebral povahu služby „*Postservis - DopisOnline*“, která umožňuje zákazníkovi elektronicky objednat zpracování a podání poštovních zásilek uvedených v poštovních podmínkách. Jedná se o kombinaci několika dílčích služeb, v rámci kterých Česká pošta zabezpečí zpracování zásilek a dále jejich podání do poštovní sítě. Zpracováním zásilky se rozumí její tisk a kompletace (balení a potisk obálky), elektronickou objednávkou pak objednávka služeb České pošty prostřednictvím elektronického formuláře na webu (čl. 3 Obchodních podmínek služby „*Postservis - DopisOnline*“). Rozšířený senát zdejšího soudu naznal, že vztah mezi Českou poštou a zákazníkem při poskytování posuzované služby je smíšené povahy s tím, že jednotlivým fázím (dílčím službám) smluvního vztahu odpovídá i odlišná právní regulace. Prvotní smlouva je mezi zákazníkem a Českou poštou uzavřena okamžikem, kdy pošta akceptuje objednatelem řádně vyplněnou a potvrzenou elektronickou objednávku, odeslanou přes adresu http://online.postservis.cz. Do okamžiku poštovního podání se smluvní vztah řídí občanským zákoníkem. Poštovní smlouva podle zákona o poštovních službách je mezi Českou poštou a zákazníkem uzavřena teprve podáním zásilky do poštovní přepravy. Okamžik, ke kterému je zásilka podána k poštovní přepravě z hlediska kogentního § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, nemůže být určen soukromoprávním ujednáním, tj. Obchodními podmínkami služby *DopisOnline* či subjektivním pocitem zákazníka, jak se mu tato služba navenek jeví. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vždy důsledně rozlišoval soukromoprávní ujednání mezi zákazníkem a Českou poštou, oproti veřejnoprávní povinnosti České pošty vyplývající ze zákona o poštovních službách a procesních předpisů typu správního řádu (srov. například rozsudek ze dne 7. 4. 2015, č. j. 3 As 178/2014 - 31, ve vztahu ke službě *odnos zásilek*, respektive rozsudek ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 - 47, ve vztahu ke službě *dosílka*). Ani v jednom z uváděných rozsudků nepřevážila (možná) opačná očekávání zákazníků České pošty. Úvaha, dle které vnímá zákazník uvedenou službu ve svém komplexu jako jeden „balíček“, je zcela nepodložená a z hlediska posouzení dodržení zákonem stanovených lhůt irelevantní. Česká pošta se převzetím elektronické objednávky zavazuje jednak zpracovat objednávku do podoby listinné zásilky, což ještě není poštovní službou, jednak následně zajistit její doručení, tj. podat zásilku k poštovní přepravě. Veřejnoprávní regulací silně ovlivněný vztah, upravený zákonem o poštovních službách a poštovními podmínkami, vznikne až ve chvíli předání vytvořené listinné zásilky k poštovní přepravě, kdy je uzavřena poštovní smlouva. Teprve uzavřením poštovní smlouvy je zásilka podána k poštovní přepravě a pouze tento okamžik je rozhodný pro posouzení včasnosti podání z hlediska dodržení veřejným právem

stanovených lhůt. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tedy uzavřel, že den elektronické objednávky služby *DopisOnline* přes webovou stránku http://online.postservis.cz, není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

[18] Jelikož tedy rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již autoritativně otázku spornou mezi účastníky řízení vyřešil (§ 12 odst. 1 s. ř. s., § 17 odst. 1 s. ř. s.), je nyní, v souladu se závěry v něm učiněnými, namístě zrušit rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2016, č. j. 17 A 4/2016 - 43, který ohledně ní dospěl k závěrům opačným.

[19] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

[20] Při novém rozhodování krajský soud posoudí včasnost podání předmětného odvolání za využití služby *DopisOnline* v intencích usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 – 49. Tento právní názor je podle § 110 odst. 4 s. ř. s., pro krajský soud závazný.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu